

PE URMELE STRĂMOȘILOR

+ Ioan

Episcopul Covasnei și Harghitei

Fiecărui popor, Dumnezeu i-a rânduit un spațiu pe această minunată "planeta albastră". Nouă românilor ne-a fost hărăzită această sfântă țară, care se așterne ca o trenă de mireasă, căzând de pe umerii înalți ai Carpaților pînă la Nistru, Tisa și Marea cea mare. Aceste coordonate au rămas sfinte pentru înaintașii noștri, vor rămâne și pentru noi cei ce astăzi ne bucurăm de lumina aceluiași Sfânt soare, de aceeași lumină a învierii și renașterii neamului românesc.

Înălțimile Carpaților și turnurilor bisericii noastre cu Sfânta cruce pe culme au constituit în decursul zbuciumatei istorii a neamului nostru "Brațele nervoase, arma de tărie" a acestui popor al cărui urmași noi sîntem.

Situată pe linia de separație a civilizațiilor din est și vest, am rămas aici înfrățindu-ne cu codrul. Strămoșii noștri ne-au ctitorit cetăți de apărare împotriva năvăliților - cetatea lor de refugiu a fost ctitorită de Însuși Bunul Dumnezeu, aceasta a fost codrul. Numai așa ne explicăm rezistența noastră aici în decursul zbuciumatei istorii.

Marea cetate a codrului era vie și orice ram s-ar fi rupt el lăstărea din nou, zidurile ei erau vii, ele apărau viața dată de Dătătorul vieții.

Patriarhul Macarie și diaconul Paul de Alep, străbătînd țara străjuită de Carpați, îl întreba pe unul din Brîncoveni: Cum ați rezistat aici fără cetăți?

Răspunsul a fost simplu - cetatea noastră a fost codrul și tocmai pentru că nu am avut cetăți aceasta a făcut ca "nepoștii" să nu rămână la noi.

Dar românul n-a rămas doar cetățean al codrului, ci s-a deschis spre universalitate punînd în valoare zestrea spirituală a strămoșilor noștri daci și romani - mărturie fiind pînă astăzi ruinele cetăților dacice și castrelor romane.

Pe acest fond de cultură dacică și romană s-a plămădit acest popor, dobîndindu-și cele două coordonate existențiale de român și de creștin în același timp și așezîndu-se în zori de mileniu în tîm al erei noastre creștine.

Acești urmași ai Daciei și Romei au fost binecuvîntați de Dumnezeu prin Sfîntul Apostol Andrei. Momentul a fost și rămîne de o importanță deosebită pentru poporul român și pentru Istoria Bisericii Ortodoxe Române. Sîntem probabil singurul popor din lume care s-a născut creștin primind botezul de la unul din cei 12 Apostoli ai Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Creștinarea noastră nu s-a făcut cu sabia sau din poruncă ci a fost un proces lent care s-a desfășurat în câmpul unei morale elevate a strămoșilor noștri daci.

În cetățile dacice și castrele romane presărate în tot spațiul "Daciei Felix", avem astăzi urme ale continuității noastre aici ca popor creștin. Amintesc aici doar vestigiile și descoperirile arheologice creștine din primele trei secole, provenind din castrele romane de la Olteni, Comolău, Sântionlunca și Brețcu, obiectele cu simboluri creștine de la Tg. Secuiesc și Poian (sec. V și VI).

Viața creștină în această zonă a fost neînteruptă în decursul istoriei noastre milenare, deși au trecut peste noi în nenumărate rînduri copleșite de valurile năvăliților.

Am rămas aici statornici lipiți de munții noștri, înfrățindu-ne cu codrul.

Existența la această dată a unui număr important de obiecte de cult și cărți demonstrează că aici au existat puternice comunități creștine ortodoxe românești.

Amintim doar câteva din cele care au ajuns până la noi - Fragmentul din Psaltirea tipărită la Mineșovo - Serbia 1544, o copie în manuscris a Cazaniei lui Varlam din secolul XVII provenită de la Imper și numeroase tipărituri din secolul XVIII și XIX. Toate acestea demonstrează legăturile permanente ce au existat între românii ortodocși din această zonă cu celelalte centre ortodoxe din țară și străinătate.

Au fost vremuri de înflorire culturală, spirituală și materială a românilor pe aceste meleaguri, însă au fost și vremuri triste când, în mod dramatic, în ultimele două secole au dispărut peste 100 de biserici românești împreună cu comunitățile lor.

Astăzi mai stau mărturie doar vechile cimitire, ruinele bisericilor, toponimia zonei cât și persistența unui număr mare de datini strămoșești.

Înființarea unei episcopii ortodoxe reprezintă adierea vântului de primăvară care aduce speranța unei renașteri spirituale ortodoxe românești pe aceste meleaguri.